

## CAP. VIII REÎNCARNAREA

### I

Aș vrea să vă vorbesc astăzi despre reîncarnare deoarece văd uneori printre voi anumite persoane pe care această problemă îi preocupă și îi neliniștește. S-a spus tot timpul că omul nu trăiește decât odată, de aceea ascultând vorbindu-se despre reîncarnare, ei se simt tulburați și nimic nu este clar în capul lor. Putem să ne extindem foarte mult asupra acestui capitol, de exemplu să expunem concepțiile tibetanilor, ale hindușilor, ale egiptenilor, lucrările și experiențele lor. Dar mă voi mulțumi să interpretez doar câteva pasagii din Biblie, dovedindu-vă că Iisus însuși cunoștea și accepta reîncarnarea. Veți spune că ați citit toate Evangheliile și că nu ați găsit nicăieri cuvântul „reîncarnare”. Vă voi răspunde că nu e de mirare faptul că nu s-a menționat nicăieri, în mod explicit, reîncarnarea, într-o epocă în care toți credeau în ea. Cum ar fi putut să bănuiască evangheliștii nevoia de a vorbi de acest lucru, în mod special în previziunea unei epoci în care oamenii nu vor mai crede în ea? Ei au înfățișat atât de puține lucruri în scrierile lor încât ar fi fost fără rost să se insiste asupra unui fapt care făcea parte din tradiție. Nu este convingător? Bine, bine, veți fi convinși de îndată.

Să luăm Evangheliile și să studiem anumite întrebări puse de Iisus sau de discipolii săi, precum și răspunsurile date. Într-o zi, Iisus întreabă pe discipolii săi: „Dar voi cine ziceți că sunt?” Care este semnificația acestei întrebări? Ați întâlnit oameni care să întrebe „Dar voi cine ziceți că sunt?”? Ei știu cine sunt și nu se întreabă ceea ce ceilalți pot spune. Pentru a pune o asemenea întrebare trebuie să crezi în reîncarnare. Și iată ce răspund discipolii: „Unii spun că tu ești Ioan Botezătorul, alții că ești Ilie, ceilalți că ești Ieremia sau unul din proroci”. Cum se poate afirma că cineva este unul sau altul care este mort de mult, dacă nu se subînțelege ideea reîncarnării?

Altă dată, Iisus și discipolii săi întâlnesc un orb din naștere, iar discipolii întreabă: „Învățătorule, cine a păcătuit: acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?” Vă întreb din nou: se pot pune întrebări atât de absurde dacă nu se crede în reîncarnare? Când ar fi putut păcătui acest om, în burta mamei sale? În care cârciumă mergea el, în ce cabaret? Ce afaceri necinstite făcea? Pe cine a asasinat? Deci, ori este o întrebare stupidă, ori ea subînțelege credința în existența unei vieți anterioare.

Veți spune: „Da, dar discipolii lui Iisus nu aveau școală, se zice că

erau pescari, deci era posibil să pună întrebări bizare”. Dacă ar fi fost cazul însă, Iisus l-ar fi remarcat. În Evangheliile se vede clar că nu ezita în anumite împrejurări să-i dojenească pe discipoli. Ori, el nu-i certa ci le răspundea foarte simplu: „Nu e vorba că el sau părinții lui ar fi păcătuit...” Aici, de asemenea, este un punct important. Dacă discipolii au întrebat dacă fiul este orb din naștere pentru că părinții săi au păcătuit, este pentru că ei învățaseră din legea ebraică că fiecare anomalie, fiecare infirmitate, fiecare nenorocire este datorită unei transgresări a legilor dar că adesea, o persoană poate plăti pentru alta și deci, când vedem pe cineva în suferință nu putem ști dacă ispășește propriile lui greșeli sau dacă se sacrifică pentru altcineva.

Aceasta era o credință răspândită la evrei. Tot răul era rezultatul unei încălcări, deci discipolii au pus întrebarea pentru că știau că un om nu se poate naște orb fără motiv... sau numai pentru că lui Dumnezeu îi place să-l facă orb, cum își închipuie creștinii! Deci Iisus răspunse „nu pentru că el sau părinții săi au păcătuit, ci pentru că opera lui Dumnezeu să se manifeste în el „adică pentru că, trecând pe aici să-l vindec și poporul să creadă în mine. Apoi le-a explicat: „Vi s-a spus că oamenii primesc suferințe pentru două motive: ori pentru că au păcătuit și sunt pedepsiți sau, fără să fi săvârșit ei înșiși greșelile, ei iau karma altora, se sacrifică pentru a evolua. Dar există și o a treia categorie care a terminat evoluția, care este liberă și deci nu are nicio obligație de a coborî pe pământ. Ei bine, acest orb din naștere face parte din a treia categorie. Nici el, nici părinții lui nu au păcătuit, el a coborât cu această infirmitate, pentru a-mi da posibilitatea să-l vindec pentru ca lumea să creadă în mine”. Astfel, acest om salvează o mulțime de suflete.

Și dacă nu sunteți încă convingeți, iată și alte argumente. Într-o zi, Iisus află că Ioan Botezătorul a fost întemnițat iar textul spune numai: „După ce Iisus a aflat că Ioan a fost predat, s-a retras în Galileea”. După câțiva timp, Ioan a fost decapitat din ordinul lui Herod. După transfigurare, discipolii l-au întrebat pe Iisus: „Pentru ce dar zic cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?” Iar Iisus a răspuns: „Ilie într-adevăr va veni și va așeza la loc toate. Eu însă vă spun vouă că Ilie a și venit dar ei nu l-au cunoscut ci au făcut cu el câte au voit”. Iar textul adaugă: „Atuncea au înțeles ucenicii că Iisus le-a vorbit de Ioan Botezătorul”. Deci, este limpede că Ioan Botezătorul era reîncarnarea lui Ilie. De altfel, evangheliile menționează și că atunci când un înger s-a

arătat lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul, pentru a-i anunța că soția lui, Elizabeta, va da naștere unui fiu, el i-a spus: „Va merge înaintea lui Dumnezeu cu spiritul și cu puterea lui Ilie”.

Să vedem acum viața lui Ilie și să căutăm ceea ce a făcut el pentru a fi decapitat când s-a reîncarnat mai târziu, în persoana lui Ioan Botezătorul. Este o poveste foarte interesantă. Ilie trăia în timpul regelui Ahab. Ahab se căsătorise cu Izabela, fiica regelui Sidon-ului și din cauza ei, se închina lui Baal. Ilie s-a dus în fața regelui Ahab pentru a-i reproșa infidelitatea față de Dumnezeul Israelului spunându-i: „Nu va cădea în acești ani nici rouă, nici ploaie, decât numai când voi zice eu”. Apoi, el plecă din ordinul lui Dumnezeu și se ascunse în munți pentru a scăpa de regele care îl căuta. După trei ani, seceta făcuse mari ravagii în toată țara: poporul suferea de foame și Dumnezeu la trimis pe Ilie să se prezinte din nou în fața lui Ahab. De îndată ce-l văzu, regele îi reproșă cu violență de a fi cauza acestei secete. „Nu, zise profetul, tu ești cauza, pentru că ai părăsit poruncile Domnului și mergeți după baali. Acum vom vedea cine este adevăratul Dumnezeu. Adună-i pe toți prorocii lui Baal pe muntele Carmel...” Toți prorocii fură adunați și Ilie zise: „Dați-ne doi viței; ei să-și aleagă unul, să-l taie bucăți și să-l pună pe lemne, dar foc să nu ațâțe; iar eu voi găti pe celălalt vițel și-l voi pune pe lemne și foc nu voi ațâța. Apoi voi să chemați numele dumnezeului vostru iar eu voi chema numele Domnului Dumnezeului meu și Dumnezeuul care va răspunde cu foc acela este Dumnezeu”.

Profeții începură; de dimineață până la amiază au făcut invocații: „Baal... Baal... Baal... auzi-ne...” Dar n-a fost nici glas, nici răspuns iar Ilie a început să râdă de ei: „Strigați mai tare, că poate stă de vorbă cu cineva sau poate se îndeletnicește cu ceva sau este în călătorie, sau poate doarme”. Profeții strigau și mai tare, ba chiar, cum practicau magia, își făcură răni pe corp sperând că, prin sângele care curgea, să atragă larvele și elementalii care vor face să cadă focul pe altar. Dar nimic nu se produse. Atunci Ilie spuse: „Acum, aduceți-mi 12 pietre”. Și cu aceste pietre a făcut un jertfelnic în jurul căruia au săpat un șanț; a așezat lemnele pe jertfelnic, a tăiat vițelul bucăți și le-a pus pe el. Apoi a stropit totul cu apă și a umplut cu apă șanțul. Acuma totul era gata și Ilie invocă pe Dumnezeu: „Doamne, Dumnezeul lui Avraam, lui Isaac și lui Israel, să cunoască astăzi poporul acesta că tu singur ești Dumnezeu în Israel și că eu sunt robul

tău și că am făcut toate aceste lucruri prin cuvântul Tău". Și s-a pogorât focul din cer, atât de puternic că a mistuit tot și lemnele, și pietrele și apa care era în șanț. Tot poporul fu înfricoșat și recunoscă că adevăratul Dumnezeu era Dumnezeul lui Ilie. În acest moment, Ilie, fără îndoială un pic prea mândru de biruința sa, a dat ordin ca cei 400 de profeți ai lui Baal să fie conduși în preajma unui pârâu și să fie decapitați.

Iată de ce era de așteptat ca, la rândul lui, să i se taie capul. Pentru că există o lege pe care Iisus a enunțat-o în grădina Ghetsimani în momentul în care Petre, năpustindu-se asupra servitorului lui Caiafa, îi tăia urechea: „Petre, bagă sabia în teacă, căci toți cei care vor scoate sabia, prin sabie vor pieri”. Ori, în timpul unei singure existențe nu se vede totdeauna temeiul acestor cuvinte. Iată de exemplu cum a murit Ilie. Nu numai că nu a fost masacrat, dar I s-a trimis un car de foc ca să-l ridice la cer. În schimb și-a primit pedeapsa când a revenit pe pământ în persoana lui Ioan Botezătorul. Iisus știa cine este el și ce-l așteaptă. De aceea, cu toate că a spus numai lucruri bune despre el: „Printre cei care sunt născuți din femeie, nu fu altul mai mare decât Ioan Botezătorul”, Iisus nu făcu nimic pentru a-l salva, și dacă nu a făcut nimic, este pentru că justiția trebuia să-și urmeze cursul. Acum putem înțelege pentru ce Iisus a plecat când a aflat de întemnițarea lui Ioan Botezătorul; pentru că nu trebuia să-l salveze. Legea este lege.

Dar să mergem mai departe: vă voi arăta acum că, fără reîncarnare, nimic nu are vreun sens în religie, și nici chiar în existență. Veți găsi fără îndoială preoți cărora le veți pune întrebarea: „Explicați-mi de ce un oarecare este bogat, frumos, inteligent, puternic, de ce reușește în toate domeniile și de ce altul este bolnav, urât, sărac, mizerabil și slab cu duhul”. Ei vă vor răspunde că aceasta este voia Domnului. Uneori vă vor vorbi despre predestinare și despre grație, dar aceasta nu vă va lămuri cu nimic în plus. În orice caz este voia Domnului.

Să analizăm acest răspuns: fiindcă Dumnezeu ne-a dat un pic de judecată, să nu o lăsăm să ruginească! Astfel, Dumnezeu are capricii, face tot ce-i trăsnește prin cap. El dă la unii totul iar la alții nimic? Bine, înțeleg, El este Dumnezeu, aceasta este voia sa, este formidabil, mă înclin. Dar în cazul acesta găsesc de neînțeles ca după aceea să fie nemulțumit, furios și ofensat când cei cărora nu le-a dat nimic bun comit greșeli, sunt răi, necredincioși, criminali. Din moment ce

Dumnezeu este cel care a dat oamenilor această mentalitate, această lipsă de inteligență sau de suflet, pentru ce îi pedepsește? El are toată puterea, nu putea oare să-i facă buni, cinstiți, inteligenți, înțelepți, pioși, minunați? Nu numai că e din vina lui că aceștia comit crime dar pe deasupra îi și pedepsește pentru aceste crime! Și aici apare non-sensul. El are toată puterea, El face ce vrea, e de la sine înțeles, nu i se poate reproșa acest lucru, dar atunci de ce nu este mai consecvent, mai logic, mai drept? Ar trebui cel puțin să-i lase pe oameni în pace. Ei bine nu, El îi va arunca în iad pentru veșnicie!

Aici, din nou, găsesc că ceva nu merge. Eu spun: „Cât timp a păcătuit un om? 30 de ani, 40 de ani? Bine, atunci să rămână în iad 40 de ani, nu mai mult. Dar pentru veșnicie...” Aici într-adevăr nu mai sunt de acord. Gândiți-vă un pic. Dar oamenii nu îndrăznesc să se gândească, atât sunt de hipnotizați de ceea ce au învățat. A raționa este o crimă, pare-se, dar atunci la ce servește inteligența? Dacă Dumnezeu ne-a dat-o, ce să facem cu ea?

Pe când, dacă acceptăm reîncarnarea, dacă o studiem și o înțelegem, atunci totul se schimbă. Dumnezeu este într-adevăr stăpânul universului, cel mai mare, cel mai nobil, cel mai drept și noi înțelegem că dacă suntem săraci, proști, nefericiți, este din vina noastră, pentru că nu am știut să utilizăm tot ceea ce El ne-a dat la origine, am vrut să facem experiențe costisitoare iar El, Domnul, cum este generos și tolerant, ne-a lăsat să le facem spunând: „Ei bine, vor suferi, se vor da cu capul de pereți, dar nu are importanță, căci eu le voi da din nou bogățiile mele și dragostea mea... ei au încă numeroase reîncarnări în fața lor...” Deci, ne-a lăsat liberi, iar tot răul care ni se întâmplă acum e din vina noastră. De ce Biserica a aruncat toată responsabilitatea destinului nostru asupra lui Dumnezeu? Veți zice: „Nu, ea n-a făcut aceasta, ci a suprimat numai credința în reîncarnare”. În realitate, dacă ne gândim bine, este același lucru.

Până în secolul IX, creștinii credeau în reîncarnare, ca și evreii, egiptenii, hindușii, tibetanii, etc. Dar fără îndoială Părinții Bisericii și-au spus că această credință trăgănează lucrurile în sensul că oamenii nu sunt grăbiți să se amelioreze, ei voiau deci să-i împingă să se perfecționeze într-o singură viață, suprimând reîncarnarea. De altfel, încetul cu încetul, biserica inventă lucruri atât de oribile pentru a-l înspăimânta pe oameni, încât în Evul Mediu nu se mai credea decât în Diavol, în infern și în suferința veșnică. Biserica a suprimat, deci,

credința în reîncarnare, crezând că astfel îi va putea obliga pe oameni să se amelioreze mai repede, dar aceștia nu numai că nu s-au ameliorat, dimpotrivă, au devenit și mai răi... și pe deasupra și ignoranți! Iată de ce trebuie reluată această credință, fără de care nimic nu este la punct: viața nu are niciun rost, Domnul este un monstru și așa mai departe...

Problema reîncarnării a fost studiată foarte serios; dar nu mă voi întinde asupra acestui capitol, există destule cărți care tratează acest subiect... dacă nu ar fi decât modul în care tibetanii îl aleg pe Dalai Lama. Mă voi mulțumi numai să vă povestesc un caz extraordinar pe care l-am cunoscut în Bulgaria.

Într-o zi, în Fraternitatea din Sofia, au venit părinții unui copil care erau foarte tulburați pentru că copilul lor spunea niște lucruri de neînțeles. Ei povesteau: într-o zi l-am dus la plimbare într-o regiune pe care nu o văzuse niciodată și copilul s-a exprimat: „Oh, dar eu cunosc acest loc, eu am fost deja aici”. Într-adevăr el a descris împrejurimile, cu mare exactitate deși era un loc unde nu fusese niciodată. (Părinții știau însă că primul lor copil fusese deja în aceste locuri.) „Nu vă amintiți? Când eram la școală, aici era locul unde mă ascundeam... și tot aici m-am înecat în râu”. Într-adevăr, primul lor copil se înecase, dar celălalt nu știa nimic, nimeni nu îi vorbise despre aceasta. Era deci primul lor copil care revenise să se încarneze în aceeași familie. Se întâmplă foarte rar ca un copil să se încarneze în aceeași familie, dar aceasta poate avea loc. Până când împlinesc 7 ani, putem să le punem întrebări copiilor, ei își amintesc multe lucruri. Dar în loc să-i asculte, multe mame le dau o palmă și le spun: „Spui prostii, taci din gură”. Atunci, o dată, de două ori, de trei ori... până la urmă copiii nu mai îndrăznesc să povestească nimic.

V-am arătat că, deși cuvântul „reîncarnare” nu este scris în Evanghelii, anumite pasaje arată că această credință aparține tradiției. Pot să vă dau un alt exemplu în acest sens. Într-un pasaj, Iisus spune: „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc este”. Ce putem gândi despre această frază? Sau Iisus vorbește fără să chibzuiască cerând unor oameni atât de imperfecti să ajungă în câțiva ani la perfecțiunea Tatălui ceresc sau atunci nu-și dă seama de măreția lui Dumnezeu imaginându-și că este foarte ușor să devenim ca El. Ambele cazuri vorbesc în favoarea lui Iisus. În realitate, chiar și această frază subînțelege reîncarnarea. Iisus nu gândea că omul este capabil să

devină perfect într-o singură existență, nu, dar el știa că datorită dorinței de perfecțiune și eforturilor de a o obține, după un șir de reîncarnări, omul va sfârși prin a atinge acest țel.

Și Moise, ce a scris la începutul „Facerii lumii „când descrie crearea omului? „Și Dumnezeu a spus: să facem pe om după chipul și asemănarea noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, și a făcut Dumnezeu pe om după chipul său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut”. Dar unde a rămas asemănarea? Fără îndoială Dumnezeu avea intenția să creeze omul după chipul și asemănarea sa, adică perfect ca El, dar nu a făcut-o. L-a creat numai după chipul său, cu aceleași facultăți, dar fără a-i da plenitudinea acestor facultăți, asemănarea.

Priviți o ghindă, ea este după chipul tatălui său, stejarul, adică posedă aceleași posibilități, dar nu se aseamănă cu el, nu este ca stejarul încă, va deveni ca el numai când va fi plantată. mul este făcut după chipul lui Dumnezeu adică posedă înțelepciune, dragoste, forță, dar într-o măsură atât de mică în comparație cu înțelepciune, dragostea și puterea Creatorului! Dar într-o zi, când el se va dezvolta – cu timpul – îi va asemana și va avea virtuțile sale pe deplin. Deci, vedeți, această dezvoltare, de trecere de la imagine la asemănare, subînțelege reîncarnarea. Dumnezeu a spus: „Să creăm omul după chipul și asemănarea noastră „dar nu a făcut-o”. Dumnezeu a creat omul după chipul său, după chipul său l-a creat”; Moise a exprimat ideea reîncarnării în absența cuvântului asemănare și în repetarea cuvântului chip.

Iar oamenii nu știu să citească cărțile... cu atât mai puțin marea carte a naturii vii unde este înscrisă și reîncarnarea. Să luăm imaginea unui arbore. Numai Cabaliștii au înțeles cu adevărat imaginea arborelui din care au făcut de altfel un simbol al universului: toate creaturile sunt plasate undeva în acest arbore, fie ca rădăcini, fie ca scoarță, frunze, flori sau fructe. După știința lor foarte vastă, toate existențele, toate activitățile, toate regiunile au locul lor în Arborele vieții. În diferitele epoci ale anului frunzele, florile și fructele cad din arbore; ele se descompun și devin un îngrășământ care este absorbit de rădăcini. Cu ființele omenești se întâmplă același lucru. Când un om moare, el este absorbit de rădăcinile Arborelui cosmic, dar în curând el reapare sub o altă formă: creangă, floare, frunză, nimic nu se pierde, făpturile dispar și reapar fără încetare în acest arbore formidabil care

se cheamă Arborele vieții.

Vedeți, reîncarnarea este înscrisă peste tot. Unde încă? În fenomenul evaporării apei. Apa din ocean se evaporă și urcă în aer; apoi ea recade mai departe sub formă de zăpadă sau de ploaie și se reîntoarce în ocean. Picătura de apă nu dispare, ea face o călătorie pentru a explora lumea: mai întâi urcă la cer, cade pe munți, coboară în văi și se infiltrează în straturile subterane unde se colorează, ba în galben, ba în roșu, ba în verde... Apa care urcă și coboară, iată încă un fenomen în care este înscrisă legea reîncarnării: ca și picătura de apă, fiecare spirit călătorește pentru a se perfecționa și a se instrui.

Doriți alt argument? Bine. Seara, pentru a vă duce la culcare, vă dezbrăcați. Vă scoateți veșmintele unul câte unul: vesta, cămașa, tricoul... Seara, când vă culcați, este simbolul morții; toate aceste veșminte pe care le părăsiți reprezintă diferitele corpuri de care trebuie să vă eliberați unul după altul: mai întâi corpul fizic, apoi, după câțva timp, o săptămână sau două, corpul eteric; după aceea, corpul astral și aceasta durează mult mai mult pentru că în planul astral sunt înghesuite pasiunile, dorințele, toate sentimentele inferioare. Infernul este aici: planul astral și planul mental inferior unde trebuie să stăm câțva timp pentru a ne purifica... Apoi, vă eliberați de corpul mental și aici, începe Paradisul cu primul său cer, al doilea, al treilea... Tradiția menționează șapte ceruri. Dar numai după ce ne-am despuiat complet, intrăm goi în al șaptelea cer: „complet gol „adică purificat, fără piedici.

Dimineța, este reîntoarcerea omului pe pământ, nașterea copilului. Ne reluăm veșmintele: tricoul, cămașa etc... Când copilul vine pe pământ, el se îmbracă în primul rând cu corpurile sale subtile (atmic, budic, causal) apoi cu corpurile mental, astral, eteric și în fine cu corpul fizic. Vedeți, în fiecare seară ne dezbrăcăm, în fiecare dimineță ne reîmbrăcăm, facem aceasta de ani de zile, dar nu ne-am oprit niciodată pentru a reflecta asupra gesturilor noastre și a ne da seama că ele corespund proceselor de încarnare și dezîncarnare, ale nașterii și morții. Și totuși, dacă am ști să interpretăm toate aceste gesturi, aceste munci, aceste comportamente, mecanismele hrănirii, respirația etc... am putea face niște descoperiri uriașe. Pentru că toate aceste mistere ale universului sunt aici, reflectate în gesturile noastre, în vorbele noastre, în toate actele pe care le săvârșim în viață, dar pentru a le descifra, trebuie să fi studiat într-o Școală inițiativă.

Pentru a crede în reîncarnare, unii așteaptă ca Biserica să se

pronunțe oficial. Dar când, oare, o va face? Am avut deseori ocazia să vorbesc cu membrii clerului și am văzut că mulți dintre ei cred în reîncarnare dar nu îndrăznesc să o spună; dacă nu acceptați reîncarnarea, nu veți avea niciodată o înțelegere a situației voastre (de ce sunteți întotdeauna urmăriți, maltratați, sau de ce sunteți întotdeauna ajutați, susținuți), și nu veți ști cum trebuie să acționați în vederea unei vieți viitoare. Când nu cunoști adevărul, unde poți să ajungi?

Credința în reîncarnare este unul din fundamentele moralei. Atât timp cât faptele umane n-au fost puse la curent cu această lege a cauzei și a consecințelor, care continuă să acționeze de la o existență la alta, putem să le ținem toate predicile de pe lume, aceasta nu va servi la mare lucru. Câți oameni cred încă că vor arde în veci în Iad din cauza păcatelor lor? Bineînțeles, întâlnim oameni care, fără să creadă în reîncarnare, sunt buni și cinstiți din firea lor, da, dar nu putem fi siguri că aceasta va dura, în anumite împrejurări, instincte ca frica, pofta, dorința de răzbunare etc... pot să învingă și acești oameni nu mai rămân nici buni, nici cinstiți. Ei da, pentru că moralitatea lor nu era construită pe o bază solidă: cunoașterea legilor.

Îndată ce admiteți legea reîncarnării, voi începeți să înțelegeți că fiecare eveniment din viață (căsătorie, naștere, întâlniri, accidente, succese) are rațiunea sa de a fi, fiindcă totul are o cauză mai mult sau mai puțin îndepărtată. Această înțelegere va influența desigur sentimentele voastre, pentru că în momentul când ați priceput că totul are un sens, nu vă veți mai revolta și nu veți mai încerca să vă rezolvați problemele prin ură și violență. Când știți că tot ceea ce aveți de îndurat este rezultatul unor greșeli trecute, veți accepta, nu veți mai acuza pe alții de nenorocirile voastre.

În fine, credința în reîncarnare vă împinge a vă consolida voința: deveniți puternici și tari, evitând să comiteți acte regretabile pentru care știți că veți avea de suferit și vă veți da osteneala de a vă construi un viitor luminos.

În momentul în care cunoașteți legea reîncarnării totul este clar, înțelegeți mult mai bine. Aveți căldură, sunteți fericiți, mulțumiți la gândul că veți reuși mai devreme sau mai târziu să obțineți perfecțiune pe care o doriți. Dar mai ales, aveți viața: deveniți activ, întreprinzător pentru a vă făuri viitorul. Nu sunt acestea trei imense avantaje?

Citind viața a numeroși sfinți, proroci și Inițiați, unii spun: „Au suferit, au fost martirizați. Cum se face? Nu au meritat-o...” Ba da, și se poate găsi motivul în viețile lor trecute, căci, chiar dacă ajungem să restabilim un ordin divin în noi, aceasta nu înseamnă că am plătit totul și că trecutul este lichidat. Nu, trecutul este încă prezent și nu lasă câmpul de activitate în întregime liber. Trebuie să ne plătim datoriile până la ultimul bănuț.

Iată ce s-a întâmplat cu discipolii lui Iisus: ei erau cu el, îi urmau învățământul divin, trăiau în lumină, nu făceau niciun rău... atunci pentru ce au fost masacrați sau dați pradă fiarelor? Pentru ce Iisus nu i-a ajutat? Pentru că nu lichidaseră încă datoriile din trecut: în alte reîncarnări ei comiseseră anumite greșeli pe care nu au știut să le repare înainte de a pleca pe lumea cealaltă. Pentru acesta se spune (dar oamenii nu au înțeles sensul acestor sfaturi); „Fie ca soarele să nu apună pe mânia ta „sau „Înainte ca soarele să apună du-te și te împacă cu fratele tău”. Dacă luăm această expresie în sensul ei literal, durata de timp este foarte scurtă... cu atât mai mult dacă aceasta se petrece iarna când soarele apune foarte devreme! În realitate, nu este vorba de apusul soarelui în planul fizic. În planul simbolic al Inițiaților apusul soarelui reprezintă moartea omului, plecarea lui în lumea cealaltă. I se dă, deci, un răgaz de timp destul de mare, numeroși ani, dar, odată scurși, dacă nu s-a gândit să-și plătească datoriile, sau nu a știut să o facă, odată „soarele apus”, legea karmei intră în acțiune. Totul este înscris, pentru că totul lasă o amprentă care se întărește și se cristalizează iar într-o bună zi trebuie să plătim, e imposibil să ne aranjăm altfel; dacă nu am reglat problema înaintea „apusului soarelui „trebuie să plătim până la ultimul bănuț.

Și vouă care faceți parte dintr-un învățământ spiritual, și deci care înțelegeți, vi se pot întâmpla, din când în când, câteva accidente sau nenorociri. Faptul de a face parte dintr-o școală inițiativă nu ne pune la adăpost total. Pentru a nu vi se întâmpla nimic rău, trebuie să fi lichidat toate datoriile din trecut. Dacă le mai târâți după voi, faptul că urmați sau nu învățământul, că sunteți sau nu în lumină, nu schimbă nimic, trebuie plătite. Vedeți deci, că problema se clarifică: sunteți într-un învățământ divin, e clar, trăiți în această lumină, nu mai faceți de acum încolo decât bine, e limpede, trebuie însă să știți că acest bine va da rezultate în viitor și nu imediat. Deci, când traversați perioade grele, trebuie să le acceptați și să spuneți: „Doamne, aceasta nu poate

distruge lucrul bun pe care l-am făcut. Cu atât mai bine dacă am probleme, aceasta înseamnă că mă eliberez și este foarte bine. Acum pentru că știu de ce mi se întâmplă aceste lucruri, nu mă voi mai revolta, nu voi mai cere să fiu scutit”.

Veți spune: „Dar Iisus, el însuși, mai avea încă o karmă de plătit din moment ce a fost răstignit?” Nu, pentru el cazul este cu totul diferit. Aici este vorba de o problemă esențială de sacrificiu. Există făpturi care acceptă să-și sacrifice propriile lor vieți și să treacă prin mari suferințe, când de fapt nu mai au nimic de plătit. Dar acestea sunt excepții. Când nu cunoaștem în detaliu această problemă a reîncarnării, riscăm să judecăm greșit.

Putem clasa ființele în patru categorii din punct de vedere al reîncarnării. Prima categorie cuprinde creaturile pe care lipsa de lumină, de știință, de conștiință, de moralitate, le împinge deseori spre crime. Ei încalcă legile, prin urmare, se încarcă de grele datorii, iar când se reîncarnează vin pe pământ în condiții care îi obligă să sufere pentru a plăti și a repara; de aceea viața lor nu este deloc fericită.

A doua categorie cuprinde ființe mai evolute care încearcă să dezvolte anumite calități și virtuți pentru a putea să se elibereze. Dar în eforturile unei singure reîncarnări nu vor reuși deloc să se restabilească, de aceea ei vor fi nevoiți să revină pentru a termina această misiune. Ei vor fi atunci plasați în condiții mai bune care le vor permite să aibă activități și mai utile, mai elevate. Deci va trebui, cu toate acestea, să revină pentru a lichida încă anumite datorii din trecut până la eliberarea lor totală.

În a treia categorie se găsesc ființe și mai evolute încă, care au revenit pe pământ numai pentru a săvârși anumite opere. Ei aveau foarte puține lucruri de aranjat distingându-se în această viață prin virtuți mari, o conștiință foarte largă, consacrându-și timpul facerii de bine. Când aceste ființe părăsesc pământul, ele și-au terminat misiunea, și nu mai revin. Totuși, unii dintre ei, în loc să rămână în această stare de fericire, de libertate infinită de care se bucură în sânul Domnului, având milă și compasiune pentru oameni, părăsesc această stare minunată pentru a veni cu bună știință ca să-i ajute acceptând chiar să fie omorâți, masacrați. Iar alții care vor să continue o muncă spirituală deja începută pot, fără a se reîncarna, să se introducă într-o ființă foarte evoluată pentru a se manifesta prin ea. De altfel Iisus a menționat această posibilitate când a spus „Dacă Mă iubește cineva, va

păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la el și vom face locaș la el". Aceste ființe nu sunt deci obligate să se reîncarneze: fără a lua un corp fizic separat, ei pot intra într-un om viu, traversa cu el toate etapele, gestația, copilăria, tinerețea, maturitatea pentru a lucra cu el și prin el.

Mulți oameni vor să se elibereze, dar ei înțeleg greșit problema: fac totul pentru a scăpa de obligațiile lor, pentru a fugi de datoriile lor, de a rupe toate legăturile și iată, ei se cred liberi. Ei bine, nu, nu se poate obține eliberarea în felul acesta. Adevărata eliberare începe prin plata tuturor datoriilor. Câți oameni vor să se elibereze de nevasta lor, de copii lor, de patronii lor, de societate sau chiar de viață, sinucigându-se! Dar nu există o eliberare posibilă, dragii mei frați și surori, atât timp cât nu ați plătit toate datoriile pe care le aveți, și nu ați șters toată karma.

Trebuie să vreți să vă eliberați, da, dar după legile divine, și se întâlnesc rar ființe care știu să o facă. Chiar aici, în Fraternitate, unii nu pun problema în felul acesta: ei vor cu orice preț să fie independenți și să scape de obligațiile lor. E ca și cum, după ce ați mâncat bine într-un restaurant, voiți să plecați fără să plătiți. Este necinstit, e o lipsă de noblețe și spiritele luminoase din cealaltă parte nu acceptă o asemenea atitudine. Ne imaginăm deseori că ne-am eliberat pentru că am reușit să părăsim fostul nostru patron sau fosta nevastă, dar în acel moment, alte necazuri și alte capcane vă așteaptă, pentru a vă arăta că greșiți, este ceea ce se cheamă a cădea din Caribda în Scylla.

Cel mai bun drum, cea mai bună metodă pentru a se elibera este dragostea; și cea mai proastă, egoismul, avariția, șmecheria, calculul. Prin generozitate, sacrificiu, bunătate, prin toate gesturile făcute pentru a dăru, lucrăm întotdeauna pentru eliberare. De aceea, în loc să vă agățați de ceea ce aveți, de a amâna, de a calcula, dați!... Uitați-vă cum fac oamenii în momentul unei separări, al unui divorț! Cu câtă îndârjire se agăță de interesele lor! Ei da, dar ei nu știu că din cauza acestei atitudini, vor **trebui să** se întâlnească din nou și să se suporte în reîncarnări viitoare.

Numai dragostea, generozitatea, bunătatea, mila, iertarea, pun pe credincioși pe calea eliberării. Bineînțeles, dacă veți vorbi de bunătate și de sacrificiu oamenilor obișnuiți, veți trece drept cel mai are imbecil, pentru că ei nu au această lumină și nu cunosc valoarea generozității. Pe când un Inițiat știe că ceea ce merită cu adevărat e să

dai, să ajuți, să fii generos pentru că în felul acesta ne eliberăm. Deci, dați, chiar mai mult decât dreptatea o cere, căci astfel vă eliberați și mai repede.

### III

Cu națiunile, țările, popoarele, se întâmplă ceea ce se întâmplă cu fiecare ființă sau fiecare lucru care se naște, crește, îmbătrânește și apoi trebuie să lase locul altora. Ei dau ceea ce trebuie să dea iar apoi se sting. S-ar zice că se odihnesc pentru a se putea trezi într-o bună zi ca să dea din nou comori și bogății. Acest lucru s-a văzut în toate civilizațiile, este însuși destinul religiilor; fiecare își ia avântul, își întinde puțin câte puțin influența, ajunge la un punct culminant iar apoi pălesc, se sclerozează și pierd marile secrete ale vieții. Însăși misterele, templele din Egiptul antic care dețineau cifrurile, știința, puterea, ce a rămas din ele astăzi? Toate aceste științe unde se găsesc? Toate au urmat legile imuabile ale vieții: fiecare lucru sau fiecare faptură care se naște trebuie să moară și să cedeze locul. Numai ceea ce nu are început nu are sfârșit.

Priviți ce a reprezentat Grecia în trecut, toți creatorii extraordinari pe care i-a dat omenirii: poeți, dramaturgi, pictori, sculptori, arhitecți, filosofi... Iar acum... O țară se poate compara cu un râu: vadul este totdeauna același, dar apa care curge este mereu diferită, mereu nouă. Locuitorii râului, stropii de apă vin, trec și în timp ce vin alții să le ia locul, ei se scurg către mare. Ajunși la mare, ei sunt încălziți de soare, se evaporă, devin ușori, subtili, se urcă în atmosferă până în ziua când vor recădea sub formă de ploaie sau de ninsoare pentru a coborî din nou înspre vale în torente și în râuri. Un ciclu întreg, neîntrerupt.

Ce este o țară? O țară nu este nimic altceva decât un râu unde se reîncarnează succesiv ființe întotdeauna diferite, venite din alte locuri. Sau este ca o casă al cărei destin este de a fi locuită 10 ani de exemplu de anumiți locatari, apoi 5 alți ani de către alți locatari. În timpul celor 10 ani, este muzică, cântece, armonie, apoi locuitorii se schimbă și domnește o altă atmosferă prozaică sau agitată; și totuși casa este mereu aceeași. În felul acesta se explică și destinul a numeroase țări: Grecia este mereu aceeași țară, dar locuitorii ei nu mai sunt aceeași ca și acum două sau trei mii de ani. Același lucru se petrece și cu alte țări.

Veți spune poate: „Dar atunci cum se face că Tibetanii, de exemplu, au păstrat aproape aceleași concepții, aceleași idei, aceleași

obiceiuri de mii de ani?" Studiați organismul uman: celulele care îl locuiesc se reînnoiesc, nu mai sunt aceleași, dar ele fac mereu același lucru. Când se reînnoiește personalul dintr-o uzină, unele persoane sunt concediate iar altele sunt angajate să lucreze unii pe un anume calculator, alții pe un anumit aparat optic sau anumit circuit electric; noul personal care ia locul celui vechi are aceleași cunoștințe, exersat deja să facă aceeași muncă pentru a îndeplini aceleași funcții. Spiritele care se vor reîncarna în Tibet sunt cele care au afinități cu Tibetanii și sunt gata să meargă acolo. Iar Tibetanii care s-au preparat pentru a fi ca Francezii vin să se reîncarneze în Franța, chiar printre copii fraternității.

Veți zice: „Și evreii care au fost totdeauna persecutați de secole?” Evreii care au fost martirizați erau ființe venite din alte popoare ale lumii și reîncarnați în familii evreiești, pentru că, după karma lor, ei trebuiau să fie persecutați și masacrați; dar ei nu erau evrei dintotdeauna. Într-un moment al evoluției lor, cerul i-a făcut să se nască în familii evreiești pentru a plăti anumite datorii... Iar Grecii de acum sunt și ei alte suflete venite să se reîncarneze din alte părți... poate din Bulgaria, pentru că aceste două țări s-au detestat foarte mult timp. Iar mulți greci s-au dus să se reîncarneze în Bulgaria pentru a fi recompensați sau a fi pedepsiți, nu se știe. Căci mulți oameni se duc să se reîncarneze la dușmanii lor.

Când urâți pe cineva, este exact același lucru ca și atunci când îl iubiți: ați stabilit deja o legătură cu el. Ura este tot atât de puternică ca și dragostea. Dacă vreți să fiți eliberați de cineva, să nu-l mai vedeți niciodată, nu-l detestați, nici nu-l iubiți, fiți indiferenți. Dacă îl detestați, vă legați de el prin lanțuri de care nimeni nu vă poate desface, veți fi tot timpul cu el și veți continua a avea de-a face cu el timp de secole. Da, aceasta nu o știți. Oamenii își închipuie că ura rupe toate legăturile. Din contră, ura este o forță care vă leagă de persoana pe care o urâți. Ca și dragostea. Dar această legătură, evident, este diferită: dragostea vă va aduce anumite evenimente și ura altele, dar tot atât de sigure și tot atât de puternice ca și dragostea. Iată adevăruri pe care toate popoarele ar trebui să le învețe, ele vor vedea astfel cât este de ridicol de a se detesta. Acum, nu vă mirați, nu vă vexați, dacă vă spun că Franța va începe să piardă geniile pe care le posedă încă. Artiștii săi, scriitorii și filosofii, au dat lumii întregi bogății extraordinare dar dacă ea va continua să se îndepărteze de cerul de

unde vin tocmai aceste bogății, toate geniile se vor duce să se reîncarneze în altă parte. Căci marile spirite nu țin neapărat la o anumită naționalitate, ele sunt cetățeni ai universului. Popoarele sunt acelea care reclamă gloria de a-i fi văzut născându-se, dar ele, dacă îi întrebați, vă vor răspunde: „Noi suntem bine peste tot în univers: patria noastră este universul”. De altfel, când ajungem în lumea de dincolo, diferențele de naționalitate nu au importanță. Dacă ați fi putut vedea în timpul ultimului război soldați francezi și germani morți în lupte care se întâlneau dincolo! Ei se amuzau, râdeau împreună și se găseau atât de stupizi de a se fi omorât între ei, din moment ce toți erau copii lui Dumnezeu!

Este atât de ușor pentru lumea invizibilă să dărâme o țară și să pună pe alta pe primul plan! Pentru ce face acest lucru? Aceasta nu ne privește. De exemplu, uitați-vă ceea ce reprezenta Bulgaria acum câteva secole: nimic, o țară dintotdeauna săracă, mizerabilă, încălcată de toți; ea nu producea nici gânditori, nici artiști, nici savanți. Dar acum lucrurile încep să se schimbe, pentru că nici gloria unei țări, nici decadența sa nu durează etern. Și China? Câte secole a rămas adormită, întârziată, cloroformizată? Iar acum, ea se trezește și face să tremure lumea întreagă. Cum se explică aceasta? Cine dirijează toate aceste lucruri? Pentru ce?

Total este dirijat de sus: ierarhiile cerești decid, iar pentru ele este ușor. Aceasta se petrece ca și cu ajutorul pentru țările sărace. Închipuiți-vă o țară mizerabilă, subdezvoltată din toate punctele de vedere... Dar iată că o altă țară, mai avansată și mai bogată îi trimite o echipă de ingineri, de economiști, de tehnicieni: în câțiva ani ei sunt capabili să redreseze țara. Lumea invizibilă face același lucru: trimite ingineri, savanți, artiști, adică o echipă întreagă de suflete de elită, și gata ei redresează toată cultura. Uneori ajunge ca să existe un singur om politic excelent și o țară se redresează în câțiva ani.

Se poate ca unii dintre voi să fie vexați și nemulțumiți de a mă auzi spunând că țara lor a adormit, dar aceasta nu depinde de mine, eu nu fac decât să constat. Nu sunt șovin, nu țin partea nimănui, nu sunt nici bulgar, nici francez, sunt un cetățean al universului, un fiu al soarelui. Nu aparțin nici măcar pământului. Atunci, de ce mă bat pentru Bulgaria, pentru Grecia, pentru Franța? Eu sunt mai presus de frontiere. Dar constat că în momentul acesta savanții au mers mai departe în domeniul descoperirilor parapsihice în țările slave:

telepatia, psihometria, clarviziunea, radiestezia. Chiar dacă în aparență situația pentru moment nu evoluează deloc în acest sens, Rusia va abandona într-o bună zi filosofia marxistă și comuniștii vor deveni frați în marea Fraternitate Albă Universală.

Totuși, chiar dacă este un mare progres ceea ce Rușii au descoperit pentru moment în domeniul parapsihicului, aceasta nu este nici măcar o sutime din ceea ce v-am revelat eu de ani de zile. Într-o zi, știința inițiatică va fi răspândită în lumea întreagă. Evident, nu în formele ei cele mai elevate, pentru că va rămâne o limită, un interzis: oamenii nu vor avea acces la ultimele secrete, ei nu sunt încă suficient de pregătiți pentru a le primi, căci, prin natura lor, ei sunt totdeauna dispuși să utilizeze toate descoperirile pentru a domina, profita, absorbi. dar în curând unele realități vor fi cunoscute și puse în lumină în lumea întreagă și aceasta va fi evenimentul culturii solare.

#### IV

Lectura meditației din zi:

„Cea mai mică floare care apare pe pământ este legată cu tot universul. Dacă ea apare prea devreme, natura, care nu este de acord cu ea, o privează de orice sprijin și ea moare.

Pentru ca să veniți pe pământ, a trebuit ca toată creațiunea să consimtă. Veți spune: „Dar eu nu sunt nimic, cum natura a putut să se preocupe de nașterea mea?” Așa este. Bugetul cosmic a fost studiat, s-a decis că puteți să veniți și a fost prevăzut undeva cât veți mânca și cât veți bea. Totul este legat. Apariția fiecărui lucru, existența fiecărei ființe este legată de cosmos. Nimic nu se poate produce pe pământ și în cer fără acordul întregii creațiuni”.

Știu, auzind această reflexie, mulți vor fi uimiți, șocați, căci oamenii sunt departe de a considera astfel lucrurile. După ei, tot ce se întâmplă este din întâmplare, nimic nu este voit, nimic nu e prevăzut, nicio inteligență nu prezidează fenomenul vieții pe pământ și, din cauza acestei filosofii, ei nu înțeleg nimic din evenimentele care se produc în lume. Luați de exemplu un arbore. Pentru ca acest arbore să poată crește, să înflorească și să dea roade, este necesar ca întreaga natură să-i dea hrana necesară, dacă nu, el moare. Dacă îi lipsește apa, aerul, soarele, căldura sau uneori chiar grija omului, nu poate să trăiască. Arborele are deci nevoie de toată creațiunea dar aceasta nu se vede pentru că sunt procese imperceptibile și se crede că arborele este aici, așa, din întâmplare. Și omul? El trăiește, respiră, moare... toată

creațiunea participă și consimte ca el să poată continua să existe. Dacă ea îi refuză numai câteva elemente, aerul, apa, sau câteva vitamine, câțiva hormoni, el moare. De unde vin aceste elemente necesare? Universul întreg acceptă să i le dea.

Priviți cum se petrec lucrurile în lume, într-un stat, într-o administrație, într-o familie. „Da, veți spune, dar aici există oameni care gândesc, care calculează bugetul, care fixează cheltuielile: cât se consacră mâncării, cât încălzirii, întreținerii etc... și care decid ce economii trebuie făcute, câte persoane trebuie concediate, câte altele păstrate sau angajate...” Și atunci, când e vorba de venirea unei făpturi pe lume, credeți că în univers nimic nu e calculat, totul se produce din întâmplare? Într-adevăr ignoranța umană nu are margini! Dar acolo sus, există făpturi inteligente care calculează câți oameni trebuie să coboare pe pământ, numărul de ani care trebuie să rămână acolo. Și aceasta este o întreagă economie!

Toate necesitățile oamenilor sunt prevăzute, totul este preparat pentru existența lor și ei își imaginează că lucrurile se petrec așa, din întâmplare, orișicum, și chiar pentru a trimite o ființă ca Iisus, nimeni nu s-a preocupat de a găsi momentul astrologic, epoca favorabilă... Iisus a venit deci așa, din întâmplare, nici măcar nu se știe de ce. Ei nu, venirea sa a fost decisă acolo sus de către entitățile cerești. Nimic nu este lăsat la întâmplare. Chiar și venirea lui Hitler a fost calculată și decisă înainte, pentru ca el să poată da o lecție unora și, bineînțeles, ca să primească și el, la rândul lui, anumite lecții.

Veți spune: „Dar cum fac ei acolo sus pentru a prevedea atâtea lucruri?” Și eu vă spun că totul este automat, ca la ordinatoarele!... Căci nu oamenii au inventat ordinatoarele, ele existau deja demult în natură. Mașina cosmică care conține toate informațiile necesare asupra trecutului unei anumite ființe hotărăște ca aceasta să se nască într-o anumită țară, într-un anumit an, un anumit corp, cu anumite facultăți... și atunci alte spirite sunt însărcinate de a supraveghea executarea acestor decrete. Totul se produce exact la data fixată: dacă trebuie să survină un accident, ei supraveghează, așteaptă momentul și la ora respectivă provoacă accidentul care se produce de manieră infailibilă. Oamenii își imaginează că este din întâmplare; ei bine, nu, era determinat matematic. Dacă un anumit copil trebuie să se nască într-o anumită epocă, mașina electronică determină cu precizie, pe zodiac semnul său, ascendentul, poziția planetelor cu diferitele ei

aspecte și copilul ajunge exact în acel moment; însuși conceperea sa era prevăzută dinainte și fixată. Toată tema sa astrală corespunde exact cu ceea ce a făcut în alte reîncarnări: dacă va trebui să fie fericit sau să sufere, să aibă accidente... totul se decide automat.

„Dar atunci, veți spune, unde este libertatea?” Libertatea, ei bine, libertatea se găsește în spirit, ea este aici de fiecare dată ce spiritul se manifestă și se decide să amelioreze, să schimbe, să accelereze anumite procese, dar în ansamblu, viața sa este declanșată ca un aparat pe care îl punem în mișcare, ca micile trenuri mecanice pentru copii: la un moment dat, ele se opresc pentru că nu au putut fi reîncărcate. Omul este asemănător unui aparat pe care îl construim pentru ca să trăiască atâta timp, într-un anumit loc de pe parcurs, ca un mic tren, el trebuie să întâlnească mici tunele, mici obstacole; totul este calculat dinainte, chiar și întâlnirile „din întâmplare”. Când întâlniți un om care vă bulversează viața, era deja prevăzut de mult. Chiar și o „dragoste fulgerătoare „era prevăzută și decisă dinaintea nașterii voastre!... Când vedeți un nou născut, totul este deja așezat în el, bransamentele, circuitele, instalațiile. Este o uzină, un stat, o constelație, un univers!

Nu vă mirați dacă auziți că, numai pentru ca o floare să poată trăi și crește, universul trebuie să consimtă și să-i dea ce e necesar, altfel ea moare. Este ceea ce se întâmplă și pentru voi. Dacă beneficiați de condiții spirituale, mentale și fizice favorabile, puteți crește și înflori, pe când alte condiții vă sunt contrarii și vă împiedică a vă dezvolta. Uneori condițiile care sunt favorabile altora vă sunt dezavantajoase vouă și invers. Puteți fi prin urmare dotați cu o mulțime de calități și facultăți, dar să fiți privați de altele, de sănătate de exemplu și aceasta pentru că anumite forțe, anumiți curenți din univers nu erau de acord cu venirea voastră pe lume și provoacă tulburări.

Iată de ce trebuie să lucrați pe armonie, să ajungeți să introduceți în voi armonia lumii întregi, a stelelor, a universului, căci dacă nu, va fi întotdeauna cineva sau ceva care vă va tulbura. De exemplu, familia voastră este în armonie cu voi, vecinii de asemenea; da, dar dacă alte persoane acolo sus, vă vor răul, veți întâmpina unele greutăți. Astfel, lucrurile bune sunt amestecate deseori cu cele rele. De aceea, insist mereu pentru ca să puteți obține această armonie cu cosmosul întreg, pentru ca totul în voi să fie frumos, luminos, ideal.

Încă un exemplu: să presupunem că aveți un prieten care vă iubește și vă ajută realmente și, de altă parte, un dușman care nu caută decât să vă facă rău. Din nefericire, unul nu merge fără celălalt; în timp ce, cu prietenul vostru (sau ființa dragă) petreceți momente încântătoare, dușmanul nu încetează să vă creeze inconveniente, discuții, supărări. Deci, dacă o vreți sau nu, acest dușman contează de asemeni în viața voastră, va face prejudicii. Iată de ce trebuie să fim în armonie cu întreaga lume.

Evident, este greu, dar cel puțin trebuie să încercăm să ne armonizăm cu entitățile care sunt deasupra noastră, care îndrumă și comandă existența noastră, iar apoi să lucrăm și pentru a rezolva problemele cu oamenii. Pentru aceasta s-a spus: „Înainte ca soarele să se culce, împacă-te cu fratele tău”. Înainte ca soarele să se culce, înseamnă înainte de sfârșitul acestei reîncarnări, pentru că după aceea va fi foarte greu de a repara. Deci în această viață trebuie să găsiți persoanele care le-ați lezat, să vă puneți de acord cu ele, să le dați satisfacție și să trăiți în pace. Fiecare gând, sentiment sau act negativ este totdeauna dăunător; chiar dacă noi nu vedem nimic, sunt entități vii care se deplasează, ele găsesc destinatarul și se pun a-i dăuna. Iar într-o zi, va trebui să plătiți pentru răul pe care l-ați făcut.

Dar să ne oprim acum asupra acestei idei că destinul nostru e determinat dinainte. Cum v-am spus-o într-o altă conferință, înainte de a coborî pe pământ, avem posibilitatea de a ameliora unele lucruri cu consimțământul ierarhiilor cerești. Dar odată născut, nu mai avem aceste posibilități, totul trebuie să se petreacă după un plan stabilit dinainte. Sistemul osos, muscular, circulatoriu, nervos, sănătatea, inteligența, totul este determinat, destinul este deja trasat. Închipuți-vă o făptură nu va avea prea mari bucurii, nici fericire, nici succes. Și, din contră, o fată care se naște frumoasă, cuceritoare, dotată cu toate splendorile, destinul ei este și el deja fixat: va fi aleasă Miss Monde și imediat iată, recepții, fotografii, multimilionari care îi cer mâna!

De aceea v-am spus deseori: pentru această reîncarnare, nu puteți să schimbați mult destinul vostru, dar, pentru următoarea, aveți toate posibilitățile prin munca voastră, gândurile voastre, rugăciunile voastre. În această reîncarnare, sunteți limitați, dar pentru următoarea, tot ceea ce cereți acum, veți avea. Iată ce trebuie știut, altfel nu puteți ameliora nimic, pentru reîncarnarea viitoare. De ce unii

se găsesc într-o situație atât de deplorabilă? Pentru că nu au știut, înre în carnea precedentă, ce trebuia cerut, asupra cărui lucru trebuia lucrat, pentru ca să posede astăzi o posibilitate sau o virtute. Ei nu o știau, iar acum, dacă continuă să ignore acest lucru, viitoarea lor reîncarnare va fi și ea ratată.

De aceea, frați și surori, ascultați-mă bine, profitați, utilizați toți anii care vă rămân de trăit, meditați, doriți, cereți cele mai bune lucruri, pentru că astfel lansați deja proiectele care, în viitor, se vor materializa, cristaliza. Cristalizarea actuală rezistă și refuză a fi schimbată; este normal atât timp cât nu este uzată, ea nu poate fi înlocuită. dar când omul moare, ceea ce a creat în bine prin gândul său se cristalizează în planul fizic și el revine cu frumusețe, inteligență, sănătate, bunătate, pentru că gândurile și dorințele pe care le-a transmis în sensul acesta s-au materializat într-o nouă structură, iar această structură, la rândul său, este tenace și rezistentă, ea se opune forțelor negative și distrugătoare. Munca pe care noi o facem acum nu este de fapt pentru această reîncarnare, de aceea unii dintre voi vin să-mi spună: „Nu văd rezultate, lucrez de ani de zile, nimic nu s-a schimbat, sunt mereu același”. Dar eu răspund: „Nu ați înțeles nimic; ați schimbat cu adevărat ceva, dar trebuie să așteptați: când forma actuală va dispărea, veți vedea-o pe cea nouă, cea asupra căreia ați lucrat, și veți fi stupefiați de splendoarea ei:

Vă spuneam adineori că libertatea se găsește în spirit. Dar trebuie să adaug încă câteva explicații. Observați comportamentul animalului sau al copilului. Animalul ascultă de legile naturale, el nu are libertatea să schimbe cursul lucrurilor sau să se opună; aceasta nu îi este dat. Deci, el ascultă, este supus, e fidel legilor speciei sale și de aceea este inocent. Chiar atunci când face ravagii sau se aruncă asupra unei prăzi, nu e din vina sa, este natura sa, este Natura care îl împinge. Și copilul, de asemenea, ascultă instinctele lui, impulsurile care sunt în el, el nu posedă nici inteligență, nici voință, este ca un mic animal. Numai mai târziu, după câțiva ani, capătă posibilitatea de a se opune naturii și legilor ei: el poate să aleagă, să meargă în armonie cu aceste legi sau să le încalce.

Iar acum, când omul este ocupat numai să mănânce, să doarmă, să se amuze, să facă copii, să muncească pentru a-și câștiga existența, în ciuda a ceea ce se poate gândi, nu face decât să ducă o viață de animal, instinctivă sau pur și simplu vegetativă. Căci animalele și

plantele fac același lucru. Este o viață pe care o duce aproape independent de el însuși, de conștiința lui, de voința lui: el crește, slăbește, pleacă, nu poate nimic.

Dar când omul, cu conștiința și inteligența sa, începe să se ocupe de această viață instinctivă, să o controleze, să o purifice, să-i adauge un element spiritual, el devine un factor formidabil capabil de a-și schimba destinul. Ce este destinul? Este o înlănțuire implacabilă de cauze și consecințe căruia numai viața animală, biologică, instinctivă, îi este absolut supusă. Care este de exemplu destinul unei găini? Ea nu poate deveni nici rege, nici poet, nici muzician; ea este predestinată cratiței. Destinul găinii este cratița! Toate creaturile au astfel destinul lor propriu. Destinul lupului este de a fi vânat, capturat, masacrat, sau dacă nu, transportat într-un parc zoologic. Destinul boului este de a fi înhămat să tragă la plug, săracul, până la sfârșitul zilelor; sau, dacă nu, de a fi despicat și de a sfârși într-o măcelărie. Boul nu poate să schimbe destinul său, ca și celelalte animale. Chiar și mieii, chiar porumbeii au destinul lor care este întru totul conform cu ceea ce reprezintă, după activitatea și elementele din care ei sunt formați.

Pentru a scăpa de destin, trebuie să încetați să fiți sclavi, slabi, aserviți acestei vieți inferioare unde nimic nu depinde de voi: a respira, a procrea, a mânca, a bea, a dormi. este o viață care este departe de a fi divină. Ea este divină în măsura în care ea vine de la Dumnezeu, pentru că totul vine de la Dumnezeu, dar în sensul spiritual, ne este încă o viață divină. Viața divină începe când făptura omenească își dă seama că nu este numai un stomac, o burtă, un sex, o făptură făcută din carne, din oase, din mușchi, dar și un spirit și când începe, ca spirit, să vrea să acționeze în domeniul său pentru a crea opere sublime, luminoase, grandioase. În acest moment, da, el scapă de destin, căci dacă ne identificăm cu corpul fizic, destinul este de a cădea bolnav, de a muri, de a fi transportați într-un cimitir și de a putrezi. Iată acest destin este deja fixat, nu putem să-i scăpăm.

Viața spirituală dă posibilitatea de a adăuga ceva la această viață vegetativă, instinctivă a corpului fizic și de a intra astfel într-un plan superior planului destinului. Pentru aceasta trebuie ca spiritul să înceapă să iasă, să se manifeste, să lucreze. să-și lase semnătura, urma, sigiliul pe toate lucrurile, să intervină în toate actele voastre și să le dirijeze. În felul acesta voi ieșiți din destinul vostru pentru a intra într-o lume a providenței. Toate corpurile sunt predestinate a deveni

praf... corpurile, da, dar nu spiritul: spiritul nu are destin, el este determinat de legile providenței.

În fine, cum putem ajunge până la providență? Ei bine, trebuie să știm că între aceste două regiuni, cea a destinului și cea a providenței, se găsește voința liberă, și toată problema pentru discipol este de a ajunge a elibera atât de perfect voința sa, încât aceasta să poată să se miște, să lucreze în lumea spiritului. În acel moment el intră sub influența providenței și vede în fața lui o infinitate de alegeri și de drumuri. El poate alege tot ce va voi, alegerea sa va fi mereu minunată. În timp ce în lumea destinului, nu există alegere, nu este decât un drum: distrugerea, dislocarea, dispariția.

Toți oamenii care nu au lumina științei inițiatice trăiesc cufundați în destinul lor și ei sunt tot timpul busculați, oprimați, chinuiți. Lumea destinului este implacabilă. Când omul i se supune, chiar dacă este rege sau împărat, destinul este inflexibil, el se înfăptuiește și iată capul său căzând sub ghilotină. E foarte greu să scapi de destin, pentru că, timp de multe reîncarnări anterioare deseori ai lucrat pentru a vă crea o karmă grea. Ori, legile cauzei și ale consecințelor sunt absolute, și destinul, care nu este conștient, nu are nicio milă, se aplică tot atât de infailibil ca o lege fizică; loviți un pahar, el zboară în bucăți. Legi fidele și veridice, iată destinul!

În această reîncarnare, noi avem posibilitatea de a ne crea condiții bune pentru următoarea: ajunge să fim conștienți și să o știm. Dar dacă nu lucrăm acum, viitoarea reîncarnare poate să fie și mai grea. Deci, când biserica împiedică pe oameni să creadă în reîncarnare, ea îi împiedică să-și amelioreze viitorul. Creștinii nu cunosc adevăratele lor posibilități. Li s-a spus că, după moarte, ei vor merge să se așeze în dreapta Tatălui pentru că au fost la slujbă în fiecare duminică, sau că vor rămâne pentru eternitate în infern să fiarbă într-un cazan pentru că nu au mers la slujbă. Ca și cum ar fi atât de ușor să mergi să te așezi la dreapta Tatălui! De ce sunt însetați în felul acesta oamenii? Pentru a-i consola, trebuie să li se explice adevărul.

Să rezumăm: toate creaturile, ele fiind foarte numeroase pe pământ, care se lasă împinse numai de instinctele lor, de nevoile lor fiziologice, și nu fac nicio muncă spirituală, nu pot să-și schimbe destinul; tot ceea ce este decretat pentru, se va realiza. În schimb cele care lucrează cu ardoare pentru a se apropia de această lume de lumină și dragoste, vor putea să scape. destinul este crud și implacabil,

dar aceste ființe vor înceta să fie la cheremul lui în întregime: ele vor trăi de acum într-o regiune mai subtilă, unde vor primi elemente care vor neutraliza influențe nocive. Dacă vreți, e vorba și aici de un destin. Providența este un destin, dar de o altă manieră: și în ea totul este determinat, dar divin!

Iată! Ceea ce v-am spus este foarte important. Veți ști de acum înainte că dacă vă veți mulțumi să trăiți ca toată lumea fără a face nimic în planurile superioare, nu veți putea să schimbați mare lucru în destinul vostru, nu vă veți putea crea propriul vostru viitor, pentru că vă supuneți la ceea ce există deja. de altfel s-ar putea să aveți un „destin bun”. Sunt destine care sunt în aparență foarte favorabile, de exemplu destinul oamenilor care trăiesc în bogăție, cu de toate și fără griji: nimeni nu îi deranjează, ei mănâncă, beau, călătoresc, se căsătoresc, au copii... o viață splendidă! Dar iată că în ochii inițiaților, nu aceasta este cea mai bună viață. Există alte fapte care lucrează, care luptă, care suferă, care se izbesc de obstacole, care nu mai au nimic... și inițiații văd că, în realitate, viața acestora este mult mai rodnică ca cea a acestor oameni în aparență favorizați.

Făpturile umane își fac o idee mult prea materialistă despre fericire, chiar și astrologii au fost cucerți de această mentalitate. Când trebuie să prezică un destin ei spun: „Oh, este formidabil, aveți pe Jupiter în casa II, soarele în casa X, Venus în casa VII; deci veți avea totul”. În timp ce dacă aveți careuri și opoziții, ei vă prezic toate nenorocirile și vă plâng. Dar ei nu au înțeles nimic! Niciodată un Inițiat nu va da o interpretare ca aceasta; el va privi în horoscopul vostru dacă veți reuși să îndepliniți anumite sarcini, să faceți voia lui Dumnezeu, să întreprindeți realizări divine. După aceasta, el nu se mai ocupă de careuri, nici de opoziții, nici de planete în exil sau în cădere, aceasta nu mai are importanță.

Dar această lumină, această privire diferită, această interpretare diferită, puțini astrologi contemporani sunt capabili să o cunoască. Ei rămân sclavii mentalității obișnuite, judecă lucrurile ca toți materialistii care găsesc că sensul vieții depinde numai de bani și de succes. Dar totul este trecător și dispare foarte repede, iar apoi?... Nu este dat oricui să discearnă valoarea spirituală a unei teme astrale. Acolo unde alții scot strigăte de admirație, eu mă uit și văd că sunt oameni care nu vor face nimic pentru Cer, nimic. Și totuși au un „destin bun”, talente, bogății, un loc mai înalt în societate, dar în realitate în

ochii cerului sunt faptele cele mai obișnuite și cele mai insignifiante. Nu aş vrea niciodată să fiu în locul lor, nici să am un „horoscop bun” ca al lor. Există alte criterii, necunoscute astrologilor obișnuiți pentru a judeca o temă astrologică.

Aş putea să mă opresc încă asupra unui mare număr de puncte pentru a vă demonstra că astrologii nu au o înțelegere justă a lucrurilor. În loc să vă spună că aveți o datorie de plătit într-un anumit domeniu și de a vă explica cum să o plătiți pentru a vă elibera, ei vă vor da sfaturi pentru a scăpa de un accident care trebuie să se producă la o anumită dată. Dar aceste sfaturi nu vă salvează: accidentul se va produce totuși, nu în ziua în care v-au sfătuit să nu ieșiți dar a doua zi sau cu o zi înainte! Deoarece, karma, care nu admite nici hoție, nici trișare, îi împinge să facă erori în calculele lor.

Veți spune: „Dar atunci la ce servește astrologia dacă ea nu ne permite să ne ameliorăm destinul?” Ba da, ea permite să ne ameliorăm destinul, dar nu prin fugă! Este mult de explicat, dar vă voi da totuși un exemplu. Să admitem că aveți o anume sumă de plătit la o anumită dată, dacă nu, vor veni să vă ia mobilele, să vă dea afară din casă și veți fi expuși la ploaie, frig și boală. Pentru a evita aceste dificultăți, în loc să lăsați să vină evenimentul fără să faceți nimic, vă preparați, lucrați, economisiți, și când vine scadența, plătiți suma și nu mai sunteți dați afară din casă. Această imagine poate fi transpusă în toate domeniile existenței: printr-o muncă spirituală, puteți evita un accident, o boală sau o prăbușire financiară care vă așteaptă.

Atunci, dragii mei frați și surori, v-am dat astăzi adevăruri absolute. Mergeți, studiați, verificați și veți vedea că nu vă înșel. Aveți mari posibilități, pentru că învățământul vă ajută, prepară și explică cum puteți să vă făuriți un viitor cu adevărat sublim.